

เชื่อมขนส่งเชื่อมชีวิต (2) ขอนแก่นโมเดล

มาว่ากันต่อกับการเสวนา “Thailand Transport 2017 Better Connect, Better Life” ที่กระทรวงคมนาคม ให้ข้อมูลความรู้เกี่ยวกับแผนการดำเนินงานของกระทรวงคมนาคม แผนการลงทุนปี 2560 ยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบคมนาคมขนส่งของไทย ระยะ 20 ปี...

“ขอนแก่น” ตัวอย่างการพัฒนาเมืองอย่างยั่งยืน... “ขอนแก่น”

นับเป็นอีกหนึ่งหัวเมืองหลักที่มีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว จำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้นพร้อมกับภาคธุรกิจต่างๆ ทำให้ตัวเมืองขอนแก่นมีการจราจรที่ติดขัด โดยเฉพาะในช่วงเวลาเร่งด่วนเช้าและเย็น ไม่ต่างจากกรุงเทพฯ

“จากการศึกษาของสำนักงานนโยบายและแผนการขนส่งและจราจร (สนข.) และแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับ 12 (พ.ศ.2560-2564) ถ้วนระบุว่า “ขอนแก่น” จะต้องพัฒนาระบบขนส่งมวลชนขนาดรอง (Light Rail) เป็นลำดับต้นๆ เพื่อแก้ปัญหาการจราจรติดขัด และรองรับการพัฒนาเมือง

“ในกรณีจังหวัดขอนแก่นนั้น นับว่าเป็นกรณีศึกษาที่สำคัญ นั่นคือขอนแก่นมีสิ่งทีเรียกว่า “ขอนแก่นโมเดล” สำหรับการพัฒนา

ระบบขนส่งมวลชน โดยจัดตั้งบริษัทร่วมทุนของเทศบาล 6 แห่ง ร่วมกับภาคเอกชนอีก 20 กว่าราย เป็น “บริษัท ขอนแก่นพัฒนาเมือง (KKTT จำกัด)” เพื่อลงทุนในการก่อสร้างและดำเนินการรถไฟฟ้ารางเบาของเมืองขอนแก่นเอง เป็นตัวอย่างของการดำเนินการในรูปแบบประชารัฐ (Public Private Partnership : PPP) ที่โดดเด่นและน่าจับตามองเป็นอย่างยิ่ง

“นอกเหนือจากโครงการรถไฟฟ้ารางเบาของขอนแก่น ซึ่งจะดำเนินการโดยเอกชนแล้ว จังหวัดขอนแก่นยังเป็นอีกพื้นที่สำคัญของภาคอีสานที่มีแผนการพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่ง ได้แก่ รถไฟทางคู่ ชุมทางถนนจิระ-ขอนแก่น รถไฟทางคู่ ขอนแก่น-หนองคาย รถไฟทางคู่ สายใหม่ บ้านไผ่-มุกดาหาร-นครพนม และรถไฟความเร็วสูง กรุงเทพฯ-หนองคาย รวมไปถึงการพัฒนาท่าอากาศยานขอนแก่นด้วย ซึ่งการพัฒนา รถไฟฟ้ารางเบาของขอนแก่น ก็จะสอดคล้องกับการพัฒนา โครงสร้างหลักของกระทรวงคมนาคม ในการเชื่อมโยงให้เป็นโครงข่ายเดียวกันอย่างสมบูรณ์

“ในฐานะที่ขอนแก่นเป็นเมืองสี่แยกอินโดจีนอีกแห่งหนึ่ง ซึ่งอยู่บนเส้นทางของแนวระเบียงเศรษฐกิจทั้งเหนือ-ใต้ และ ตะวันออก-ตะวันตก ขอนแก่นจึงมีสถานะเป็น “ประตู” หรือ Gateway เชื่อมต่อภาคอีสานไปยังประเทศเพื่อนบ้าน เช่น สปป.ลาว เวียดนาม กัมพูชา เมียนมา และจีน ส่งผลให้การขนส่งสินค้า การค้า การลงทุนระหว่างประเทศเหล่านี้เป็นความคล่องตัวมากขึ้น สามารถเกาะกลุ่มพึ่งพาซึ่งกันและกันได้มากขึ้น และเพิ่มอำนาจการแข่งขันและการต่อรองของภูมิภาคได้เป็นอย่างดี”.

นวิปิงปอ